

ПЕРЕДМОВА.

І. Значінє драми. „Юлій Цезарь“ — одна з найпопулярніших Шекспірових драм. Від першої її появи на сцені в 1601 році ми маємо свідoctва про її великий успіх. Поет Джон Вівер у своїй поемі „The Mirror of Martyrs“, виданій 1601 р. пише:

Юрба стоголовна по Брутовій мові
Кричить: „Властолюбний був Цезарь, амбітний!“
Коли-ж Марк Антоній в проречистім слові
Вказав його добрість, заслуги крайові,
Ревнула: „То Брут є злочинець всесвітний!“
Новим наповнившись ми давним гидуєм;
Спів доти нам гарний, аж другий почуєм.

Ще в р. 1640 поет Леонард Дікс у своїй вірші на честь Шекспіра писав: „Коли мав появи́ти ся Цезарь і коли виступали на сцену Брут і Кассій в різкій суперечці, як же захоплені бували тоді слухачі і з яким подивом виходили з театру! Але вільшого дня з нудного хоч і старанно обробленого Катіліни (Бен Джонсонового) не могли видержати ані одної стрічки“. Навіть у XVIII в., в часі псевдокласицизму „Юлій Цезарь“ був одною з не-

многих Шекспірових драм, що не перестали бути зрозумілими. В р. 1741 його перекладено на німецьке, а Вольтер пробував наслідувати його. Ремінісценції з сеї трагедії віднаходять і в класичній німецькій драмі: в Гетевім Фавсті (поява земного духа нагадує появу Цезаревого духа) і в Шіллеровім „Вільгельмі Телю“ (сцена конспірації).

Для дослідника Шекспірового життя і творчості „Юлій Цезарь“ цікавий з двоякого погляду. Він стоїть як граничний камінь на якомсь крутім переломі в його життю. Після довгого ряду майстерних комедій і патріотичних драм в роді „Генріха V“, творів навіяних глибокою вірою в життя, повних веселої мудрости і свободи духа, він розпочинає ряд великих трагедій, чим раз більше понурих, подіктованих чим раз більше песимістичним поглядом. Деякі ноти в тім страшнім акорді, як ось погорда для народньої юрби, зневіре в жінку, в приятель, в любов, брешуть чим раз різче, сильнійше, доходячи до повного нігілізму в „Тимоні Атецькім“. Та з другого боку ніколи доси Шекспір не творив таких глибоких і з таким артизмом скомпонованих драм. Його основне змаганє: вилущувати в кожній події її психологічні мотиви, поглиблювати і освітлювати драматичними способами психологічні конфлікти в душі героїв, тепер доходить до повного панованя. В остатніх творах сеї епохи, приміром в „Антонії і Клеопатрі“ та „Тимоні Атецькім“ драматична композиція усуває ся на другий план, а психологічна студія творить головний зміст драми. Певна річ, сей зворот у Шекспіровій творчості не був випадковий, але мусів мати звязок із його особистими і з сучасними англійськими відносинами. Новіша критика віднайшла багато фактів, що ки-

дають деяке світло на сей переверот у душі поета. Не входячи детально в се питання, ми роздивимось тут тільки в тих фактах, що мали вплив на „Юлія Цезаря“, а з порівняння драми з її жерелом поспробуємо вивести деякі заключення про настрій і філософію автора.

II. Сучасні мотиви. Історичні обставини, серед яких повстав Шекспірів „Юлій Цезарь“, нагадували де в чім обставини змальовані в самій драмі. Під панованем Єлисавети Англія з малого королівства зробила ся великою світовою силою; ряд блискучих побід на морю і на суші поміг Англії звалити першєнство Іспанії; розвій промислу і торгівлі притягив Голландію і нідцькі Ганзеатські міста. Обік сего йшла оживлена праця на полі науки і артистичної творчости. Кінець XVI віку був епохою такого розцвітту Англії, яким у цілій історії дуже мало можна найти паралелів.

Але вже в останніх роках XVI в. показували ся признаки розстрою. Королева, людина без сумніву здібна і відважна, старіючи ся виявляла чимраз більше слабії прикмети свого характеру: безмірну зарозумілість на свою красоту, капризність та непостійність, певність своєї необмеженої власті і гіпокризию. Її давнійші випробувані дорадники та воеводи померли; її молодий фаворит граф Ессекс, хоч чоловік високо талановитий та відважний, визначав ся при тім також деякими важними хибами характеру, був зарозумілий, неоглядний і похопливий на всякі авантури — і се не віщувало доброго кінця.

Ессекс знав особисто Шекспіра; він був і сам по троха поет і любив поезію та театр. Правдоподібно зблизив ся Шекспір до всевладного фаворита ще 1590 р.; в його оточенню

пізнав він пізнійше свого найліпшого опікуна, молодого лорда Саутемптона. Се був молодий панич, горяча і непогамована натура, сьміливий у війні, освічений і пристрасний прихильник літератури та театру. Він закохався в панні Єлисаветі Вернон, сестриниці Ессексовій, але королева не дозволила йому женитися з нею. Та Саутемптон не послухав закау і оженився з нею потаємно. Се так розлютило королеву, що веліла арештувати обоє молодих і замкнути їх на протязь медових місяців до вязниці, тай потім уже ніколи не прийняла Саутемптона до своєї ласки.

В марті 1599 р. Єлисавета вистала Ессекса на чолі 14.000 війська до Ірляндії де якийсь Тайрон підняв був бунт против Англії. Зараз на початку сей експедиції спігкала Ессекса неприємність: він іменував був Саутемптона генералом своєї кінноти але Єлисавета, що не могла Саутемптові дарувати його самовільної женячки, зажадала від Ессекса, щоб віддалив його, і Ессекс рад не рад мусів учинити се.

Та ось випало так, що похід против Тайрона не вдався і Ессекс вернув до Англії ні з чим. Се дуже розгнівало королеву. Ессексови вичорено процес за головну зраду. Правда, сей процес не довів ні до чого, але Ессекс роздратований ним і бачучи, що ласка королеви до него пропадає безповоротно, разом із Саутемптоном уложив змову напротив королеви. Змовники хотіли опанувати її особу і захопити в свої руки керму державних справ. Але виконане пляну було таке недотенне, що справа розбила ся на першій кроці; Ессекса і Саутемптона арештовано д. 8. лютого 1601 р. (див. *Brandes, Shakespeare*, стор. 351—371). Ессекс був засуджений на смерть і стятий 25 лютого того-ж року; Саутемптона засуджено

VII

на досмертну вязницю, з якої він увільнив ся аж по смерті королеви Єлисавети.

Що катастрофа, яка спіткала тих двох високопоставлених, а близьких Шекспірови людей, мусіла зробити на него велике вражінє, про се не можна сумнівати ся. Адже-ж у марті 1599 р. він з ентузіазмом витав Ессексове виступленє в похід до Ірляндії; в прольогу до пятого акту його Генриха V. читаємо:

Тепер же гляньте
В рухливій кузії й робітні уяви,
Як Лондон вилива' своє міщанство.*)
Пан голова, вся рада в гарних строях,
Мов сенатори у старому Римі,
Й рої плебеїв по за їх плечима
Йдуть витязеви Цезарю на зустріч;
Чи — щоб взять менший, та любіший приклад,
Коли-б так із Ірляндії вернув ся
Вожд нашої ласкавої цариці
(Хай в добрий час іде!) й приніс нам бунт
Настрошений на меч, то чи один би
Із сего сумирного міста тис ся,
Щоб повнєтять його!

Вже тут цікаве зіставленє Цезаря з Ессексом; воно показує, що в Шекспіровій душі вже тоді виробляла ся певна асоціяція ідей у тім напрямі. Правда, про саму Ессексову катастрофу безпосередніх згадок у Шекспірових творах нема. Про такі річи писати тоді було небезпечно, а надто сама ідея конспірованя против коронованих голов не була симпатична Шекспірови. Тільки раз, у 121 сонеті адресованім до лорда Герберта і написа-

*) Себ то на стрічу Генрихови V., що вертає з Франції з війни.

VIII

нім по всій правдоподібності 1601 р., Шекспір ватає на своїх нещасних опікунів. Запевняючи Герберта про свою любов він твердить, що вона далеко постійніша від політики, яка звичайно погубляє своїх коханців, і додає:

Присявідчить би сеє блазні
Часу нашого могли.
Що для доброти вмирають,
А для злочину живи.

Таке розумів Ессексової долі висловлене Шекспіром дає несумнівний доказ на те, що драма „Юлій Цезарь“, се по-тичний відгук того сензаційного факту, на який Шекспір дивився власними очима. Бож придивімося ближше, які постаті, які конфлікти змальовані в тій драмі!

Всеволодний Цезарь, славний побідами і гонієм, старієть ся; сонце його генія померкло, перевагу беруть людські слабости: пиша, зарозумілість, забобонність і впертість. А насупротив него серед юрби невдоволених виріжнює ся чоловік молодий, виливовий і люблений народом, філософ з уподобаня, натура м'яка і гуманна, але задивлена в філософічні доктрини та в свою республіканську традицію — Брут. Між тими двома силами приходить до конфлікту, в якому, що правда, гине Цезарь від мечів змовників, але гине й Брут разом зі своїми прихильниками наслідком власної політичної недогадливості, чесності і м'якості там, де треба було бути безоглядним, наслідком податливості там, де треба бути консеквентним, і неподатливості там, де слід би було уступити. Гине чесний чоловік для того, бо його вчинок, сповнений у найліпшій намірі, був таки злочинном з огляду на відносини, серед яких був сповнений; гине як герой пізнавши, що через помилку вважав увесь

свій час і своє оточення героїським. Умирає для честоти, живши для злочину — так само, як по Шекспіровій думці вмер граф Ессекс. Із сего погляду ми мусимо Шекспірову трагедію „Юлій Цезарь“ уважати поетичним монументом здвигненим на могилі нещасного англійського магната. Дивлячись на неї з сего погляду ми зрозуміємо найкраще її архітектуру і ті зміни, які поробив Шекспір у своїм матеріалі вжитім для сеї будови, прикроюючи його для своїх цілей.

III. Жерела драми. Хоча Цезарева постать і смерть була темою багатьох драм у англійській літературі перед Шекспіром, то про те сим разом Шекспір не користувався жадним із тих своїх попередників, але черпав просто з Плутарха, а власне з життєписів Цезаря, Брута, Марк-Антонія і троха Ціцерона. В поясненнях до драми ми показали докладно, де Шекспір ішов за Плутархом, а де відбігав від него. Ті відскоки йдуть у троякім напрямі. Поперед усього Шекспір зробив фігуру самого Цезаря меншою, мізернійшою, ніж її змалював Плутарх. Він прибавив його фізичні недомогання, а його духовий портрет звів подекуди майже до карикатури. Шекспірів Цезарь забобонний, упертий на дрібницях, самохвалько, любить підлезування і підхлібство, хоч удає з себе непохитного; він у душі бажає корони, але не хоче стратити популярности в народної черні; він боїть ся конспіраторів, боїть ся людей, що багато думають і виявляє характерну у всіх тиранів предилекцію до людей ситих і тупоумних. Можемо сказати сміло, що се навмисно зменшена і скарикурована копія Плутархового Цезаря, а ледво тінь дійсного, історичного. Але говорити при тім, як се чинить Брандес (ор. cit. 430. 441), про нездібність Шекспірову — розуміти Цезарів

тевій. нема ніякої підстави. В інших своїх драмах згадує Шекспір не раз про Цезаря з великим ентузіазмом (див. *Brandes*, op. cit. 431) і велить нам догадуватись, що він дуже добре розумів його велич. Колиж тут він змалював його таким малим, то се очевидно не був брак зрозуміння, але його намір і той песімістичний настрій, у яким повстала трагедія. З того, що сказано вище, випливає ясно, що Шекспір писав свою трагедію під вражінем Ессексової катастрофи; а в такому разі щож простіше, як припущення, що в фігурі Цезаря він зложив характеристику тої, що була приятелькою і злим духом Ессекса — королеви Єлисавети? Критика згідно нісється, що Шекспір, бодай у останній добі своєї творчості, від р. 1600, дивився на Єлисавету далеко не ентузіастично, не віддавав їй ніяких прилюдних похвал, не обізнявся ані словом при її смерті (див. *Brandes*, op. cit. 350). А що тої Цезарів портрет, який він змалював у драмі, не в одному нагадує ту Єлисавету, яка підписувала смертний засуд на Ессекса, се відразу впадає в очі.

Коли з одного боку Цезаря вкоротив Шекспір навіть супроти Плутарха, то Брута, власного героя трагедії, змалював навіть вище Плутархового росту. Правда, сам Плутарх кермуючись республіканськими симпатіями підкресив Брута супротив його історичного оригінала; Шекспір додав йому ще більше симпатичних рисів, в тім числі прим. сердечне відношення до слуг і вояків, до жінки, лицарське почуття справедливості і безкористність, хоча прим. Плутарх згадує про те, що він значно побільшив свій маєток лихвою. Очевидно, що й тут рукою Шекспіра кермувала не жадна республікансько-демократична тенденція, а виразне бажання — перенести на Брута симпа-

ХІ

тичні риси нещасного графа Ессекса. З сего вийшло, що він мусів перемінити історичні пропорції і використовуючи совісно дрібні або анекдотичні риси знайдені у Плутарха, дав образ мало відповідний тому, що знайшов у своїм першовзорі, та за те тим більш інтересний як пам'ятка його власного настрою і його поглядів на своє оточення.

Ще в однім напрямі бачимо у Шекспіра зміну супроти Плутарха. Коли у грецького історика оповідане держить ся досить об'єктивно супроти народніх мас, то Шекспір і тут, як у „Коріолані“, не таїть ся зі своєю нехітю до тих мас, робить їх глупішими, більше змінними та безхарактерними, ніж були на ділі, або, як влучно висловив ся один критик, переносить до Риму льондонську вуличну юрбу з кінця XVI віку.

„Юлій Цезарь“ надрукований був у перше аж у повнім (посмертнім) виданю Шекспірових творів 1623 р.

І. Франко.